

๑๕๗

独恋一枝花 ตูเลี่ยนอีจ้อฮวา
เซียน

จ๊วงเหม่ยย
แปา

๑๕๑๔ ดัชนีการอ่านที่ดี

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน เดินทางมาด้วยกันกับ
เจียงอวิ้นจูและเส้นเฟิ่งหมิงหลายเล่มแล้ว เพลิดเพลินกับเรื่องราว
ของทั้งสองก็ใกล้เข้าสู่เล่มสุดท้ายแล้วนะคะ

สำหรับเล่มนี้ หลังจากเจียงอวิ้นจูชนะการประลองทำอาหาร
และมีโรงน้ำชาเป็นของตัวเอง ฝีมือการทำอาหารของเธอก็ยิ่งโด่งดัง
ขึ้นเรื่อยๆ จนใครๆ ต่างอยากลิ้มลองให้ได้สักครั้ง

แน่นอนว่าเมื่อเจียงอวิ้นจูมีชื่อเสียงมากขึ้น ก็ย่อมมีคนอิจฉา
และคอยหาโอกาสกลั่นแกล้งเธออยู่เสมอ

ส่วนเส้นเฟิ่งหมิงเองก็มีเรื่องให้ปวดหัวไม่แพ้กัน เมื่อหลินถึงอัน
คนที่เขาไม่เคยคิดว่าจะพยายามเข้าใกล้เจียงอวิ้นจู กลับปรากฏตัวขึ้น
ทำให้เขาได้พบกับ ‘ศัตรูหัวใจ’ แบบไม่ทันตั้งตัว

เล่มนี้จึงมีทั้งความสำเร็จ อุปสรรค และเรื่องราวชวนลุ้น
เหมือนเดิม ส่วนความสัมพันธ์ของเจียงอวิ้นจูกับเส้นเฟิ่งหมิงจะเป็น
อย่างไรต่อไป ขอเชิญคุณผู้อ่านติดตามไปพร้อมกันนะคะ

อสน

เจียมอวิญ^{*}รู้ว่าเขาจะใจจะทำให้เธอลำบาก ความคิดพลันแล่นวาบ เธอจึงเอ่ยขึ้นว่า “ข้าบริจาศสามสิบตำลึง”

เถ้าแก่ซ่งหัวเราะฮาๆ พลงซี้ไปที่เจียงอวิญ “เถ้าแก่เจียง ตอนนี้ก็กิจการร้านชีซานจิวของท่านรุ่งเรืองยิ่งกว่าหอเปาผู้ของข้าเสียอีก การประลองฝีมือทำอาหารคราวก่อน ท่านนายอำเภอก็ยังออกหน้า เป็นธุระให้ด้วยตัวเอง แล้วไหนตอนนี่ถึง...”

ความนัยในคำพูดนั้นไม่ต้องเอ่ยก็เข้าใจได้ ยามนี้นายอำเภอเมือง ต้องการความช่วยเหลือ แต่เจียงอวิญกลับนิ่งดูดาอย่างนั้นหรือ

เป็นดังคาด สีหน้าของนายอำเภอเมืองพลันฉายแววเคร่งขรึม ขึ้นมาเล็กน้อย

ทว่าเจียงอวิญกลับกล่าวว่า “ในเมื่อเป็นการบริจาด ย่อม ขึ้นอยู่กับน้ำใจของแต่ละบุคคล เงินสามสิบตำลึงของข้าแม้จะไม่มาก แต่เป็นครึ่งหนึ่งของเงินเก็บทั้งหมดที่มี ไม่ทราบว่าเป็นสองร้อยตำลึง ของเถ้าแก่ซ่งนั้น คิดเป็นน้ำใจสักเท่าใดกัน”

ทุกคนที่ได้ยินต่างชะงักไป พวกเขาเกือบจะลืมนึกไปเสียสนิทว่า แท้จริงแล้วเจียงอวิญไม่ได้มีเงินทองมากมายนัก พวกเขาเคยได้ยิน เรื่องราวของนางมาบ้าง ว่านางเริ่มสร้างตัวจากแผงขายอาหารเช้าเล็กๆ

แล้วจึงค่อย ๆ ขยับขยายมาเช่าตึกเปิดร้านซีซานจวี

ส่วนโรงน้ำชาที่ไม่เย็นนั้น นางก็ได้มาจากการชนะการประมูล
คิดได้เช่นนี้ เงินสามสิบตำลึงที่นางควักออกมาก็ไม่ใช่เงิน
จำนวนน้อยจริง ๆ ดังที่นางกล่าว หากวัดกันที่น้ำใจ นางย่อมเหนือกว่า
เถ้าแก่ช่งนับร้อยเท่า

เมื่อนายอำเภอเมืองคิดได้ดังนั้น เขาก็ยิ่งชื่นชมเจียงอวิ้นจู
มากขึ้น คนที่อยู่ในที่แห่งนี้ ไม่ว่าจะจะมีเงินหรือไม่มีเงิน จะมีสักกี่คน
ที่ทำได้เช่นนั้น

เขารู้สึกตื่นตันใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก แม่นางเจียงอวิ้นจูผู้นี้
ช่างไม่ธรรมดาจริง ๆ

“เจ้าจะมีเงินเก็บแค่หกสิบตำลึงได้อย่างไรกัน!” เถ้าแก่ช่งถูกชัก
จนวนมุ่ม พลันเดือดดาลขึ้นมา

“ร้านซีซานจวีของข้าเพิ่งเปิดกิจการมาได้เพียงเดือนกว่า จะ
ทำเงินได้มากน้อยเพียงใด ทุกท่านย่อมคาดคำนวณกันได้ ส่วน
โรงน้ำชาที่ไม่เย็น แม้ข้าไม่ต้องลงเงินตกแต่งเอง แต่หากจะให้
กิจการเดินหน้าได้ ช่วงแรกก็จะต้องลงทุนไปไม่น้อย

“เช่นนี้แล้ว เถ้าแก่ช่งคิดว่าข้าควรมีเงินเก็บสักเท่าใดกันเล่า”
เจียงอวิ้นจูเอ่ยถามอย่างไม่รีบร้อน

“นี่...มิใช่ว่ามีลูกค้าหลายคนฝากเงินไว้ที่ร้านเจ้าหรือ” เถ้าแก่ช่ง
ยังไม่ยอมลดละ

“นั่นเป็นเงินของลูกค้าที่เพียงฝากไว้กับข้า หากข้านำมาใช้เป็น
ของตนเองจนหมด ลูกค้าจะยังวางใจได้หรือ” เจียงอวิ้นจูกล่าวพลาง
กวาดตามองไปรอบด้าน

ในที่นี้มีคนจำนวนไม่น้อยที่ฝากเงินไว้กับร้านซีซานจวี เมื่อ

คนเหล่านั้นได้ฟัง พวกเขาก็รู้สึกว่ายิงอวินจุกล่าวถูกต้อง จึงพากันมองเฝ้าแก่งด้วยสายตาเคลือบแคลง

ก่อนหน้านั้นหลังจากที่ร้านซีซานจวีเริ่มใช้ระบบสมาชิก เฝ้าแก่งเห็นว่าวิธีที่ดี จึงนำไปใช้กับห่อเป่าผู้ด้วยเช่นกัน

แม้ผลลัพธ์จะไม่อาจเทียบชั้นกับร้านซีซานจวีได้ แต่ก็มีลูกค้าเก่าแก่จำนวนไม่น้อยที่นำเงินมาฝาก

เวลานี้ลูกค้าเหล่านั้นต่างเกิดความสงสัยว่า ในเงินที่เฝ้าแก่งบริจาคไปนั้น มีเงินฝากของพวกตนรวมอยู่ด้วยหรือไม่

“ห่อเป่าผู้มีชื่อเสียงยาวนาน ข้าย่อมไม่ทำเรื่องที่กระทบผลประโยชน์ของลูกค้าเด็ดขาด เงินสองร้อยตำลึงนี้คือน้ำใจส่วนตัวของข้า!” เฝ้าแก่งรีบเอ่ยรับรอง กลัวว่าผู้คนจะพากันมาขอถอนเงิน ขณะนั่นเอง เจียงอวินจูก็เอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “เฝ้าแก่งช่างมือเดิบเสียจริง”

“เจ้า...”

เฝ้าแก่งโกรธจนใบหน้าแดงก่ำ เดิมที่เขาคิดจะใช้โอกาสนี้ทำลายชื่อเสียงของเจียงอวินจุ ใครจะไปคาดคิดว่านางจะปากคอเราะรายถึงเพียงนี้ พุดเสียงจนการที่นางบริจาคเงินเพียงสามสิบตำลึงดูจะมีน้ำใจมากกว่าเขาที่บริจาคถึงสองร้อยตำลึงเสียอีก

“อาละ เดิมทีก็เป็นเรื่องของน้ำใจ” นายอำเภอเหมิงเอ่ยตัดบท

การบริจาคยังคงดำเนินต่อ นายอำเภอเหมิงมองเจียงอวินจุสลับกับเฝ้าแก่ง ภายในใจพลันเกิดความคิดหนึ่งขึ้นมา เขาจึงเขียนตัวอักษรให้ทั้งสองคนคนละแผ่น ถือเป็นทั้งรางวัลและการกระตุ้นให้ผู้คนบริจาคมากขึ้น

มีคนเตรียมกระดาษพู่กันไว้ นายอำเภอเหมิงจึงตัวพู่กันเขียน

ให้เจียงอวิ้นจูเป็นบทกลอนสองวรรค ‘ยากไร้มีโชคศิริมั่งคั่งมีไฟหา’ ส่วนของเถ้าแก่ซ่ง เขาเขียนว่า ‘ยินดีในกุศล ไฟใจในการให้’

ผู้มีสายตาย่อมมองเห็นออก นายอำเภอเมิ่งซิ่นชอบเจียงอวิ้นจู มากกว่าอย่างเห็นได้ชัด

หลายคนลอบหัวเราะอยู่ในใจ ครั้นนี้เถ้าแก่ซ่งนับว่าเสียเงินไปไม่น้อย ท้ายที่สุดกลับกลายเป็นการตัดชุดวิวาห์ให้ผู้อื่น¹ เสียเอง

เถ้าแก่ซ่งโกรธจนแทบกระอักเลือด ทว่าไม่กล้าแสดงออกมา ทำได้เพียงเอ่ยขอบคุณนายอำเภอเมิ่งซิ่นด้วยท่าทีหวาดหวั่นและนอบน้อม

เจียงอวิ้นจูเองก็กล่าวขอบคุณนายอำเภอเมิ่งซิ่นกัน การได้รับแผ่นอักษรนั้นมานับเป็นความยินดีที่ไม่คาดฝันจริง ๆ!

ด้วยเหตุการณ์แทรกเล็กน้อยนี้ ผู้คนจึงพากันบริจาการเงินกันอย่างใจกว้างกว่าก่อนมาก นายอำเภอเมิ่งซิ่นว่าบรรลุปเป้าหมาย เขาอุบศราไปพลางคำนวณในใจว่าเงินจำนวนนี้จะซื้อข้าวได้เท่าใด สามารถช่วยเหลือผู้ประสบภัยได้กี่คน

หลังจากบริจาการเงินเสร็จ ทุกคนต่างแยกย้ายกันไป เจียงอวิ้นจูถือแผ่นอักษรเดินกลับ พลังคิดว่าจะหาสักร้านเพื่อนำไปใส่กรอบแขวนไว้ในร้าน อย่างไรก็ตามเสียก็คือลายมือของท่านนายอำเภอเขียนนะ คนอื่นอยากได้ก็ใช่ว่าจะได้มาง่าย ๆ

มองดูแล้วอีกเพียงสองช่วงถนนก็จะถึงร้านซีซานจวี ทว่าเบื้องหน้ากลับมีผู้คนมายืนล้อมวงกันอยู่เนื่องแน่นจนปิดกั้นเส้นทางสัญจร

¹ หมายถึง การทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เห็นดีเห็นชอบ โดยที่ตัวเองไม่ได้รับผลประโยชน์หรือผลดีใดๆ

เจียงอวีนจุ่มองฝ่าเข้าไปในฝูงชน เห็นคนห้าหกคนยืนอยู่ตรงนั้น ท่ามกลางวงล้อมมีสตรีแต่งหน้าทาปากจัดจ้านผู้หนึ่ง ด้านหลังของนาง มีเด็กหนุ่มและเด็กสาวคู่หนึ่งยืนอยู่ ทั้งคู่ดูมีอายุราวสิบสามสิบสี่ปี หน้าตาของทั้งสองคล้ายกันราวกับพิมพ์เดียวกัน คิ้วเรียว ตาคม จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากแดงระเรื่อ ดูแล้วน่าจะเป็นฝาแฝดชายหญิง

เด็กหนุ่มมีรูปร่างอ้วนแอ่นบอบบาง ประกอบกับเครื่องหน้าเช่นนี้ จึงดูตามเกินชายอยู่บ้าง ทว่าเครื่องหน้าเช่นนี้เมื่ออยู่บนดวงหน้าของเด็กสาว กลับดูมีความสง่าผ่าเผยอย่างบอกไม่ถูก ทั้งสองยืนเคียงกัน แม้จะสวมเสื้อผ้าขาดเก่า ใบหน้าซีดเซียวไร้เลือดฝาด ถึงกระนั้น ก็เพียงพอที่จะตรึงสายตาผู้คนให้เหลียวมองได้แล้ว

ข้างกายสตรีนางนั้นมีคุณชายผู้หนึ่งในมือถือพัดจีบ ด้านหลังของเขามีผู้ติดตามท่าทางเหมือนบ่าวรับใช้เดินตามมาสามสี่คน

ส่วนอีกฝั่งเป็นสตรีที่แต่งกายฉูดฉาดบาดตาประหนึ่งบุปผาแย้มบาน ด้านหลังของนางมีบ่าวรับใช้ติดตามมาหลายคนเช่นกัน บ่าวเหล่านั้นล้วนรูปร่างกำยำล่ำสันและมีสีหน้าท่าทางเหี้ยมเกรียม

“ป้าจี้ ชำนำเงินมาแล้ว ดังนั้นคนทั้งสองนี้ต้องไปกับข้า!” คุณชายถือพัดผู้นั้นตะโกนก้อง

“ต้องขอภัยด้วยคุณชายเหลียง ข้าจ่ายเงินแล้ว ยามนี้คนทั้งคู่จึงเป็นคนของข้า” สตรีฝั่งตรงข้ามกล่าวตอบ

“ข้าตกลงซื้อพวกเขาก่อนเจ้าเสียอีก!” คุณชายเหลียงกล่าวอย่างขัดเคืองใจ

“แต่ท่านยังไม่ได้จ่ายเงิน ส่วนข้าจ่ายแล้ว” สตรีฝั่งตรงข้ามเอ่ยกลั้วหัวเราะ พลางสะบัดผ้าเช็ดหน้าในมือใส่คุณชายเหลียงอย่างมีเชิงชั้น ทันใดนั้นกลิ่นเครื่องประทีนผิวอันฉุนก็ก็ฟุ้งกระจายไป

หัวบริเวณ

“ข้าบอกให้หะคุณชายเหลียง ท่านซื้อตัวพวกเขา ก็เพื่อเรื่องพรรคนั้นมิใช่หรือ เช่นนี้ดีหรือไม่ หากท่านยกพวกเขาให้ข้า ข้าจะให้ท่านมาสำราญที่หอชิงฮวาครึ่งเดือนโดยไม่คิดเงิน เป็นอย่างไร”

คุณชายเหลียงมีท่าทีลังเลอยู่บ้าง ทว่ายังแค้นเสียดใจกล่าวว่า “อย่างไรเสียวันนี้ข้าก็จะพาพวกเขาไปให้ได้!”

ขณะทั้งสองยังคงโต้เถียงกันไม่เลิกรา ผู้คนรอบข้างก็ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันไปต่าง ๆ นานา จนเจียงอวี่นจู่พอมจะสรุปเรื่องราวทั้งหมดได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ที่แท่นสตรีที่อยู่ตรงกลางนามว่าป้าฉีเป็นนายหน้าค้าทาส ส่วนพี่น้องคู่นี้ลงไปซื้อมาจากผู้ประสพภัย เดิมทีนางตั้งใจจะขายคนทั้งคู่ให้กับคุณชายเหลียงผู้นี้ ทว่าในระหว่างนั้นแม่เลี้ยงจากหอชิงฮวาเกิดมาถูกใจพี่น้องคู่นี้เข้าพอดี จึงเสนอราคาสูงกว่า ป้าฉีจึงเปลี่ยนใจขายพวกเขาให้แก่นางแทน

เมื่อคุณชายเหลียงทราบเรื่องเข้า ย่อมไม่ยอม จึงเกิดการโต้เถียงกันขึ้น

“คุณชายเหลียงผู้นี้ ในจวนมีทั้งภรรยาและอนุภรรยาไม่ถ้วน ได้ยินมาว่ายังเลี้ยงเด็กรับใช้ในห้องหนังสือไว้ตั้งมากมาย ผู้อื่นใช้ห้องหนังสือเล่าเรียนศึกษา ทว่าเขากลับใช้ห้องหนังสือทำเรื่องพรรคนั้นกับเด็กรับใช้ของตน จุๆ” ใครบางคนเอ่ยขึ้นอย่างระอาใจ

ที่แท้คุณชายเหลียงผู้นี้ไม่ว่าบุรุษหรือสตรีก็ไม่ละเว้น มิน่าเล่าเขาถึงได้อาลัยอาวรณ์พี่น้องคู่นี้จนตัดใจไม่ลง

ส่วนทางด้านแม่เลี้ยงแห่งหอชิงฮวาที่คิดจะซื้อตัวพวกเขา เจตนายิ่งซัดแย้งยิ่งกว่า พี่น้องคู่นี้หน้าตาถอดแบบกันมา ข้ายังคงตามหมดจด

หากให้รับแขกพร้อมกัน ย่อมต้องมีคนจำนวนมากอยากลองลิ้มรส
ที่มันดันไม่สลัดเงินสองตันดี ๆ นี่เอง!

เจียงอวี่นจุฟังแล้วถึงกับขมวดคิ้ว เธอรู้ว่าช่วงนี้มีผู้ประสบภัย
จำนวนมาก การขายลูกก็พลอยมีมากตามไปด้วย ทว่านี่เป็นครั้งแรก
ที่เธอได้มาพบเห็นด้วยตาตนเอง

เธอปรายตามองไปยังพี่น้องคุณั้น

ผู้เป็นพี่สาวกุมมือของน้องชายไว้แน่น พลังขยับกายบังหน้าเขา
เอาไว้

ฝ่ายน้องชายก้มศีรษะต่ำจนผู้คนยากจะมองเห็นสีหน้าของเขา
แวตตาของผู้เป็นพี่สาวเต็มไปด้วยความกระวนกระวาย แต่ก็ยังไม่ยอมแพ้
นางกวาดตามองไปรอบด้าน หวังจะคว้าโอกาสรอดเพียง
ริบหรี่ นางรู้ว่าไม่ว่าตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้ใด ทั้งตนและน้องชาย
ก็คงไม่อาจหลีกเลี่ยงชะตากรรมที่ต้องกลายเป็นของเล่นบำเรอกาม
นางทนรับความอับยศได้ แต่นางไม่ยอมให้ใครหน้าไหนมาหยามเกียรติ
น้องชายของนาง

คนรอบข้างบึ้งยืนมองดูความครึกครื้น บ้างใช้สายตานำรังเกียจ
กวาดมองไปมาบนร่างของพวกเขาอย่างหยาบโลน

ผู้เป็นพี่สาวรู้สึกเพียงความสิ้นหวังอันหาที่สิ้นสุดมิได้ จนกระทั่ง
นางได้สบเข้ากับดวงตาที่ใสกระจ่างคู่หนึ่ง ในแวตานั้นมีความ
ไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจน ทันใดนั้นเอง ผู้เป็นพี่สาวก็ราวกับคนใกล้
จมน้ำที่คว้าฟางเส้นหนึ่งไว้ได้ นางรีบส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปยัง
คนผู้นั้นในทันที

เจียงอวี่นจุรับรู้ได้ถึงสายตาอ้อนวอนขอความช่วยเหลือจาก
พี่สาวผู้นั้น คิ้วของเธอยิ่งขมวดแน่น เธอเอ่ยถามคนข้างกายว่า

“ค่าตัวของพี่น้องคุณนี่เท่าไรหรือ”

“ตอนแรกก็สิบตำลึงนั่นแหละ แต่ภายหลังแม่เล่าห่อซึ่งสาวกลับห่มให้ถึงสิบห้าตำลึง” คนผู้นั้นตอบกลับ

สิบห้าตำลึง นับว่าไม่ถูกเลยจริงๆ เมื่อย้อนนึกไปว่าแต่เดิมตัวเธอก็เกือบจะถูกขายไปในราคาเพียงหกตำลึง ทั้งที่เธอดงามกว่าพี่น้องคุณเสียอีก คงกล่าวได้เพียงว่า ในยามภัยพิบัติเช่นนี้ บางครั้งชีวิตคนเป็นๆ สองคนกลับมีค่าน้อยกว่าข้าวสารหนึ่งกระสอบเสียด้วยซ้ำ

ขณะนั้นเอง คุณชายเหลือยกับแม่เล่าห่อซึ่งสาวก็ตกลงกันได้เสียที แม่เล่ายอมถอยอีกก้าว ยอมให้คุณชายเหลือยไปสำราญที่ห่อซึ่งสาวฟรีหนึ่งเดือน แลกกับการที่เขาหลีกเลี่ยงยกคนให้แก่นาง

เดิมทีคุณชายเหลือยผู้นี้ก็เป็นพวกรักใหม่หน่ายเก่า เขาคิดว่าเวลาหนึ่งเดือนก็นับว่าเพียงพอ อีกทั้งไม่ต้องเสียเงินสักแดง แถมยังไม่ต้องวุ่นวายหาทางจัดการกับคนเหล่านี้ในภายหลัง ช่างเป็นเรื่องดีเสียจริง

ยิ่งไปกว่านั้นเขายังรู้สึกว่ ‘ภรรยาผีเสื้อ อนุผีเสื้อกลบเซยชม’ หากคนไปอยู่ในหอนางโลมแล้ว ไม่แน่ว่าอาจจะได้รสชาติที่น่าอภิรมย์ยิ่งกว่าเดิม

พวกเขาตัดสินชะตาชีวิตของพี่น้องคุณนี้ได้อย่างง่ายดายถึงเพียงนั้น ทำเอาผู้คนที่มุงดูอยู่รอบข้างต่างพากันถอนหายใจด้วยความเวทนา

“ทุกท่านหากมีเวลว่างก็อย่าลืมมาเที่ยวเล่นที่ห่อซึ่งสาวของข้า นะเจ้าคะ รอข้าสั่งสอนพี่น้องคุณนี้ให้รู้ความเสียหน่อย รับรองว่าต้องถูกใจพวกท่านเป็นแน่” แม่เล่าหอนางโลมเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม

หยาดเยิ้ม หลังสมปรารถนาในสิ่งที่ตนต้องการ

ทางฝั่งสองพี่น้อง ผู้เป็นพี่สาวกุมมือน้องชายแน่นขึ้นกว่าเดิม ไม่มีทีท่าว่าจะถอดใจ นางมองเจียงอวี่นจุต์ด้วยสายต้อ่อนนวลสุดชีวิต ปรารถนาให้หญิงสาวช่วยชีวิตพวกตน วันหน้านางย่อมต้องตอบแทน บุญคุณนี้อย่างแน่นอน

ส่วนในแวตอาอันมืดหม่นของน้องชายพลันแวบผ่านประกาย โทดเทียม เพียงแต่เขาก็มหันหน้าอยู่จึงไม่มีผู้ใดล่วงรู้

ขณะนั้นเอง เจียงอวี่นจุต์ตัดสินใจได้ในที่สุด เธอแหวกผู้คน ออกมาแล้วเอ่ยกับป้าฉีว่า “ข้าให้สืบทอดคำสั่ง สองคนนี้ขอให้ข้า ได้หรือไม่”

ผู้คนโดยรอบต่างพากันตะลึงงันกับถ้อยคำนี้ไปตาม ๆ กัน

เหตุใดจู่ ๆ จึงมีคนโผล่มาแย่งชื่อคนอื่นอีกแล้วเล่า

ทันทีที่คุณชายเหลียงเหินเจียงอวี่นจุต์ ร่างของเขาก็แทบอ่อน ระหวย เจ้าแกล้งร้านชีซานจิวผู้นี้ เขาเคยพบเห็นมาก่อนก็จริง ทว่า ทุกครั้งได้เห็นเพียงเงาร่างเลื่อนรางอยู่ไกล ๆ ไม่เคยได้เห็นโฉมหน้า อย่างชัดเจน จึงทำให้ในใจเขาร้อนรุ่มราวถูกแมงเข่นวนอยู่เนื่อง ๆ คาดไม่ถึงว่าวันนี้จะได้มาพบกันต่อหน้าเช่นนี้

ครั้นได้เห็นโฉมหน้าของเจียงอวี่นจุต์เต็มตา เขาก็ยิ่งรู้สึกว่านาง งดงามเหนือกว่าที่ตนเคยจินตนาการไว้เสียอีก

แม้แต่แม่เจ้าหอชิงฮวาเองก็ยังอดเผยสีหน้าประหลาดใจไม่ได้ หากตัดสินใจด้วยสายตาของนางแล้ว เจียงอวี่นจุต์นับเป็นยอดพญูโดยแท้ โดยเฉพาะกลิ่นอายอันเป็นเอกลักษณ์ที่แผ่ออกมาจากตัวนาง ยิ่งชวน ให้ผู้พบเห็นรู้สึกราวหลุดพ้นจากโลกีย์ ยากจะลืมน

ป้าฉีเบิกตาจ้องมองเจียงอวี่นจุต์ไม่วางตา นางคิดจะควักเงิน

สิบหกตำลึงเพื่อซื้อคนจริง ๆ หรือ

แน่นอนว่านางย่อมเต็มใจขาย เพียงแต่...

“ว่าอย่างไร” เจียงอวิ้นจูเอ่ยถามบ่าฉีตรง ๆ

บ่าฉีพยักหน้าหงิก ๆ หลังผ่านเหตุการณ์เมื่อครู่ นางก็ราวกับ
หมดใจไม่กลัวน้ำร้อนลวก² ไม่ว่าพวกเขาจะได้เถียงกันอย่างไร ขอ
เพียงนางได้เงินมากขึ้นก็พอ

“ถ้าเช่นนั้นก็ดี ข้าตกลงซื้อ ไป...ตามข้าไปรับเงิน” เจียงอวิ้นจู
กล่าว

บ่าฉีหันไปมองแม่เล้าหอนางโลม

แม่เล้าหอซึ่งสาวพหล่นหลุดจากภวังค์ รีบวาดขึ้นทันที “แต่ข้า
ซื้อพวกเขาแล้ว!”

เจียงอวิ้นจูมองนางพลาญเอ่ย “เมื่อครู่ท่านเองก็ใช้วิธีเพิ่มราคา
ภายหลังจึงได้ตัวคนไปมิใช่หรือ ในเมื่อบัดนี้ข้าให้ราคาสูงกว่าท่าน
เช่นนั้นคนย่อมต้องตกเป็นของข้าจึงจะถูก”

แม่เล้าหอซึ่งสาวถึงกับอึ้งงัน พุดไม่ออก

คุณชายเหลียงรีบโพล่งขึ้นทันที “คนเหล่านี้ควรเป็นของข้าสิ!”

หากคนถูกเจียงอวิ้นจูซื้อตัวไป เขาย่อมไม่ได้สิ่งใดติดมือ
กลับไปเลย ด้วยเหตุนี้เขาจึงร้อนรนจนเย็นเฉยไม่ได้

“เมื่อครู่ท่านมิใช่ว่าล้มเลิกความคิดจะรับคนไปแล้วหรือ” เจียง-
อวิ้นจูเอ่ยถาม

“หากขายให้แม่เล้า ข้าย่อมตัดใจได้ แต่ถ้าขายให้เจ้า...”

“ทว่าท่านเอ๋ยปากแล้ว วิญญูชนเอ๋ยแล้วย่อมไม่คืนคำ เดิมที

² หมายถึง ไม่มีความยำเกรงหวาดกลัวอะไรทั้งนั้น โดยมากเป็นคำตำหนิผู้คน

ด้วยเหตุผลนี้ คนเหล่านี้ก็ควรขายให้ท่านเป็นคนแรก แต่ในเมื่อตัวท่านเองยังไม่รักษาคำสัตย์ แล้วจะให้ผู้อื่นรักษาคำได้อย่างไร

ถ้อยคำของเจียงอวี่นจูแฝงไว้ด้วยเหตุผลย้อนแย้ง หากทุกคนยึดมั่นในสัจจะ คุณชายเหลียงก็เท่ากับสละสิทธิ์การซื้อไปแล้ว แต่หากผู้คนไม่ถือมั่นในคำพูด เช่นนั้นสิทธิ์ในการซื้อก่อนก็ย่อมไม่ตกถึงเขาอยู่ดี ไม่ว่าเขาจะกล่าวเช่นไรก็ล้วนไร้เหตุผลทั้งสิ้น

คุณชายเหลียงถึงกับพูดไม่ออก ได้แต่หันไปมองแม่เล่าหอนางโลม

ฝ่ายแม่เล่าโอรชจนแทบลมจับ เปิดอยู่ในมือแท้ๆ กลับกำลังจะบินหนีไปต่อหน้าต่อตา?

“ข้าให้สิบเจ็ดตำลึง” นางเอ๋อ ในเมื่อเจียงอวี่นจูต้องการแข่งราคา เช่นนั้นนางก็จะสู้ด้วยราคาเช่นกัน!

เงินเก็บทั้งหมดของเจียงอวี่นจูมีอยู่เพียงสี่สิบตำลึง หากต้องทุ่มมากกว่านี้ เธอก็คงทำได้เพียงตัดใจ

ขณะนั้นเอง พลันมีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากด้านข้าง “เถ้าแก่เจียงอักษรในมือท่านมิใช่ที่ท่านนายอำเภอเพิ่งเขียนให้หรือหรือ”

ผู้ที่เอ่ยปากคือสตรีผู้หนึ่ง อายุราวสามสิบปี นางเป็นเจ้าของร้านขายเครื่องเรือนในตัวอำเภอ เพิ่งเดินผ่านมาทางนี้ ครั้นได้ฟังเรื่องราวทั้งหมดก็อดสงสัยสองพี่น้องคู่นี้ไม่ได้ จึงออกปากช่วยเจียงอวี่นจู

นางจงใจยกชื่อท่านนายอำเภอเมื่องขึ้นมากดดันแม่เล่าหอนางซึ่งฮวาเป็นไปตามคาด ทันทีที่แม่เล่าหอนางโลมได้ยิน สีหน้าก็พลันแปรเปลี่ยนอย่างฉับพลัน

ท่านนายอำเภอเขียนอักษรให้เจียงอวี่นจู?

เจียงอวิ้นจูเข้าใจเจตนาดีของสตรีผู้นั้น เธอจึงพยักหน้ารับ
จะว่าไปแล้ว อักษรพู่กันแผ่นนี้ก็มีค่าถึงสามสิบตำลึงเชียวนะ!

“ป้าฉี เช่นนั้นท่านก็ตัดสินใจเถิด ตกลงจะขายคนทั้งสองนี้
ให้ผู้ใดกันแน่” สตรีผู้นั้นเอ่ยกับป้าฉีอีกครั้ง

ป้าฉีทำอาชีพเย็บนี้ ย่อมใช้ทุกวิถีทางเพื่อเอารัดเอาเปรียบ
และหลอกลวงผู้อื่นเป็นปกติ สิ่งที่น่างำเกรงที่สุดย่อมหนีไม่พ้นคน
จากทางการ

ครั้นได้ยินว่าท่านนายอำเภอถึงกับลงมือเขียนอักษรให้เจียงอวิ้นจู
ด้วยตนเอง ร่างนางก็พลันอ่อนยวบ เอ่ยตะกุกตะกักว่า “เช่นนั้น...
ขายให้แม่นางผู้นี้เถิด”

แม่แม่เล่าหอนางโลมจะยังมีท่าที่ไม่ยอมอยู่บ้าง แต่ท้ายที่สุด
ก็ได้เอ่ยสิ่งใดออกมาอีก ด้วยเหตุนี้เจียงอวิ้นจูจึงสามารถซื้อตัว
พี่น้องคู่นี้มาได้ในราคาเพียงสิบหกตำลึง

เธอพาคนทั้งสองกลับไปยังร้านชีซานจวีแล้วมอบเงินให้ป้าฉี ฝ่าย
ป้าฉีไม่คิดจะรั้งอยู่แม้ชั่วครู่ นางทั้งสัญญาขายตัวของทั้งคู่ไว้ก่อนรีบ
หันหลังจากไปทันที ทิ้งให้พี่น้องสองคนยืนอยู่กับเจียงอวิ้นจูเพียงลำพัง

เจียงอวิ้นจูกวาดตามองสัญญาขายตัว พี่สาวมีนามว่าเหออิง
ส่วนน้องชายนามว่าเหอหง

“ขอบพระคุณแม่นางที่ช่วยชีวิตพวกเราไว้เจ้าค่ะ” เหออิงคุกเข่า
ลงกับพื้นทันที

เหอหงชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะคุกเข่าลงตาม

“ลูกขึ้นเถิด” เจียงอวิ้นจูกล่าว น้ำเสียงเจือความหดหู่เล็กน้อย
ความจริงเธอไม่ได้ตั้งใจจะซื้อคนมาเลยสักนิด แต่เมื่อซื้อมาแล้ว

ก็แล้วไป

เวลานั้นเอง เงินซื้อและคนอื่นๆ ก็เดินออกมา ต่างพากัน
มองไปยังพี่น้องแซ่เหอด้วยความประหลาดใจ พี่น้องคู่นี้หน้าตาดียิ่งนัก
เจียงอวี่นจูจึงแนะนำให้ทั้งสองฝ่ายรู้จักกัน

ส่วนจะจัดการกับคนทั้งสองอย่างไรนั้น เดิมทีเจียงอวี่นจูตั้งใจ
จะให้พวกเขาช่วยงานในร้าน ทว่าเงินซื้อกลับมาหาเธออย่างกะทันหัน
พร้อมเอ่ยเสนอว่า ในเมื่อเหออิงเป็นคนที่เธอซื้อมา ไม่สู้ให้นางมาเป็น
สาวใช้เสีย เช่นนี้หลายเรื่องเธอ也不需要ลงมือทำเอง

สาวใช้? เจียงอวี่นจูชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะปฏิเสธ

ทว่าเหออิงกลับไม่รู้ไปได้ยินเรื่องนี้มาจากไหน นางรีบมาหา
เจียงอวี่นจูด้วยตนเอง

“ข้ายินดีรับใช้แม่นางเจ้าค่ะ!” นางคุกเข่าลง โบกศีรษะคำนับ
อย่างนอบน้อม